



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. H.**, bytem zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 8. 3. 2011, čj. 2724/2011-060100-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2012, čj. 30 Af 18/2011 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce dovezl do České republiky ocelová lana, o nichž deklaroval, že jejich původ je v Koreji. Vyšlo však najevo, že jejich skutečný původ je v Číně a dopadá proto na ně antidumpingové clo. Celní úřad Náchod (dále jen „celní úřad“) vydal dne 18. 6. 2010 dodatečný platební výměr čj. 8745/2010-126400-013, kterým žalobci dodatečně vyměřil dovozní antidumpingové clo ve výši 329 931 Kč za dovezená ocelová lana, propuštěná do navrženého režimu celním prohlášením 08CZ0664001010931-9 ze dne 23. 6. 2008.

[2] Celní ředitelství v Hradci Králové zamítlo odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru rozhodnutím ze dne 8. 3. 2011, čj. 2724/2011-060100-21 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[3] Celní ředitelství Hradec Králové bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Jeho působnost přešla na Generální ředitelství cel, přičemž dle § 82 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích nebo osvědčeních vydaných při správě daní nebo ve správním řízení do dne nabytí účinnosti tohoto zákona uvedeny Generální ředitelství cel, celní ředitelství nebo celní úřady, rozumí se jimi orgány celní správy příslušné ode dne nabytí účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., v tomto případě tedy Generální ředitelství cel (dále jen „žalovaný“).

II.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Krajský soud žalobu zamítl. Z dřívější činnosti bylo soudu známo, že skutkový stav, resp. průběh přepravy zboží, byl obdobný jako v případech, které byly předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného čj. 3525/2010-060100-21 a čj. 3526/2010-060100-21 ve věcech vedených u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Af 2/2011 a 30 Af 3/2011. Rozdíl byl pouze v tom, že v předchozích dvou případech provedl šetření ohledně pohybu přepravních kontejnerů Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF). Stejně jako v předchozích případech se na přepravě zboží podílely stejné společnosti, tj. Nantong Zhengyang Steel Rope jako odesílatel předmětného zboží z Číny, I-Well Steel Co Ltd. jako příjemce v Koreji a Trocon Co Ltd. jako odesílatel z Koreje. Stejná jsou místa převzetí, nakládky i vykládky zboží. Kontejner byl nejprve převezen z Číny do Koreje, a poté bez otevření (pouze po výměně průvodních dokladů) odeslán přes přístav v Německu do České republiky. Jestliže zaplombovaný kontejner nebyl v Koreji otevřen, předmětné zboží nemohlo získat korejský původ.

[5] Zpráva OLAF, která byla podkladem pro posouzení předchozích dvou případů, upozornila na to, že telefonní čísla obou korejských subjektů (tj. společnosti I-Well Steel Co Ltd. a společnosti Trocon Co Ltd.) jsou totožná a že se nejspíše jedná o stejné společnosti, nebo společnosti řízené stejnými osobami. Soud také odkázal na šetření OLAF provedené v období 1. 7. 2008 – 30. 6. 2009. Podle něj mělo určité množství vývozu z Koreje do EU základ v dovozu čínských výrobků do Koreje, protože tento dovoz neměl zdroj v jiných třetích zemích ani u domácích korejských výrobců a byla potvrzena existence překládky výrobků čínského původu v Korejské republice. Překládkou v Koreji bylo obcházeno antidumpingové clo uložené na dovoz ocelových lan a kabelů pocházejících z Číny. Listiny shromážděné celními orgány v posuzovaném případě svědčí o tom, že se jednalo o totožný model obcházení antidumpingového cla jako v předchozích dvou případech, vyšetřovaných přímo úřadem OLAF.

[6] Soud označil za nadbytečný výslech zástupce společnosti Hyundai Merchant Machine GmbH, která zajišťovala přepravu kontejneru se zbožím do České republiky. Jednalo se o vedoucího pražské organizační složky společnosti, který se přímo neúčastnil přepravy, a proto by nemohl vypovědět k dalším okolnostem přepravy nic jiného, než je uvedeno v dokladech. Pochybnosti žalobce o zaplombování kontejneru nejsou opodstatněné, neboť nic nenasvědčuje tomu, že byl kontejner v Koreji otevřen.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný neprovedl ověření předloženého důkazu původu ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“). K aplikaci zmíněného ustanovení by musely být kumulativně splněny všechny podmínky v něm uvedené. Nebyla však splněna již první podmínka, že k nezaúčtování cla došlo v důsledku chyby celních orgánů. Splnění dalších podmínek je tedy bez významu, neboť musí být splněny všechny současně. Prokazování žalobcovy dobré víry podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu by tak bylo nadbytečné.

[8] Soud se neztotožnil ani s námitkou, že z rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil a jaká konkrétní ustanovení použil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné i přezkoumatelné.

III.

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že celní orgány dostatečně neprokázaly, že předmětné zboží bylo původem z Číny. Soud se touto námitkou nezabýval. Úvahy správních orgánů i soudu mohou založit jen podezření, ale není jimi prokázán původ zboží v Číně. Pouhé pochybnosti ohledně původu zboží přitom nepostačují k tomu, aby bylo možné ze zboží legálně vyměřit antidumpingové clo.

[10] Celní orgány nevyhověly stěžovateli návrhu vyslechnout osobu, která předložila vyjádření společnosti Hyundai Merchant Machine, k dalším okolnostem přepravy kontejneru.

[11] Stěžovatel zdůraznil, že dotčený případ nebyl předmětem šetření OLAF. Existovalo ještě několik dalších kontejnerů, u kterých celní orgány pojalý podezření, aniž by tyto kontejnery byly předmětem šetření OLAF. Ve všech těchto případech však Celní úřad Praha 2 zastavil řízení o vyměření antidumpingového cla pro nedostatek relevantních podkladů.

[12] Stěžovatel rovněž namítl, že celní orgány neproověřily předložené osvědčení o původu zboží, vydané příslušným orgánem v Koreji. Soud nemohl na základě podkladů ze spisu dospět k závěru, že nešlo o chybu ze strany celních orgánů v Koreji. Nikdo nezjišťoval, co bylo podkladem pro vydání osvědčení o původu zboží ze strany korejských orgánů.

[13] Antidumpingové clo bylo možné vyměřit jen na základě výslovného zmocnění právním předpisem, který toto clo zavedl. Celní úřad sice citoval ve výroku dodatečného platebního výměru nařízení Rady (ES) č. 1858/2005 ze dne 8. listopadu 2005, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu ocelových lan a kabelů pocházejících z Čínské lidové republiky, Indie, Jihoafrické republiky a Ukrajiny na základě přezkumu nařízení před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 384/96 (dále jen „nařízení Rady (ES) č. 1858/2005“), ale více se právní otázkou nezabýval, čímž stěžovateli znemožnil řádně se hájit v odvolacím řízení. Žádnou nápravu nepřineslo ani rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel nenamítal absenci konkrétního ustanovení ve výroku proto, že by se mělo jednat o neplatné nebo nicotné ustanovení, ale aby se mohl řádně bránit. Není zjevné, jak soud dospěl k závěru, že celní orgány rozhodly po právu, protože z rozhodnutí

neplyne konkrétní ustanovení, podle kterého rozhodovaly. Soud si nemohl sám domýšlet to, co celní orgány neuvedly ve výroku ani odůvodnění svých rozhodnutí.

[14] Stěžovatel také setrval na námitce, že celní orgány porušily řadu ustanovení celních předpisů, zejména pak zásadu zákonnosti a zásadu materiální pravdy, a také řadu procesních ustanovení, pokud jde o dokazování a formální náležitosti rozhodnutí. Soud se nezabýval ani touto námitkou, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

IV.

[15] Žalovaný uvedl, že se ve věci jedná o obdobný model obcházení antidumpingového cla uvaleného EU na zboží pocházející z Číny, jaký byl předmětem přezkumu u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 33/2012 a sp. zn. 8 Afs 34/2012. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí shodné argumenty, jaké uváděl v řízení před krajským soudem i v odvolacím řízení. Žalovaný proto odkázal na svá předchozí vyjádření.

[16] Pokud jde o nový argument stěžovatele v podobě předloženého rozhodnutí Celního úřadu Praha 2, z doručky tohoto rozhodnutí je zřejmé, že jej stěžovatel obdržel již 13. 8. 2012, tj. v průběhu řízení před krajským soudem. Stěžovatel toto rozhodnutí v řízení před krajským soudem neuplatnil a předložil jej až v řízení o kasační stížnosti. Celní úřad Praha 2 vydal předmětné rozhodnutí na podnět stěžovatele, který se domáhal zastavení řízení výhradně pro prekluzi práva vyměřit clo. Celní úřad Praha 2 zastavil řízení především pro tuto skutečnost. Úvahy celního úřadu o důkazech, uvedené v odůvodnění, byly nadbytečné a nesprávné. Celní úřad pro Prahu 2 posuzoval případy izolovaně od ostatních stěžovatelových případů, které byly předmětem šetření úřadu OLAF.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se zabýval skutkově a právně obdobnou věcí již v případech vedených pod sp. zn. 8 Afs 33/2012 a 8 Afs 34/2012. Na odůvodnění uvedených rozhodnutí, která jsou dostupná na www.nssoud.cz, proto pro stručnost odkazuje. Nyní posuzovaná věc se liší pouze v tom, že zboží (kontejnery s ocelovými lany) nebylo předmětem šetření u úřadu OLAF. Jak podotkl krajský soud, i v nyní projednávaném případě se na přepravě podílely stejné společnosti, stejná jsou místa převzetí, nakládky i vykládky. Kontejner s předmětným zbožím byl po dovozu z Číny do Koreje odeslán bez otevření s původními plombami přes Německo do České republiky. Krajský soud zdůraznil, že pokud nebyl kontejner v Koreji otevřen, nemohlo zboží získat korejský původ. Z přepravních dokladů vyplývá, že místem prvotní nakládky zboží byla Čína. Stěžovatel v dosavadním průběhu správního i soudního řízení pouze negoval závěry krajského soudu a celních orgánů, aniž by předložil důkazy, ze kterých by vyplýval jiný původ zboží. Úvaha krajského soudu i celních orgánů, že předmětná ocelová lana jsou čínského původu, je za této situace logická.

[20] Stěžovatel namítl, že celní orgány odmítly jeho návrh na výslech pracovníka společnosti Hyundai Merchant Marine, který předložil sdělení o přepravě ocelových lan z Koreje do České republiky. Krajský soud odmítl tento důkazní návrh pro nadbytečnost. Sdělení o přepravě vypracoval český zástupce přepravní společnosti, který se přepravy osobně neúčastnil. Nemohl tedy k věci uvést více, než vyplývalo z předložených dokladů. Stěžovatel tento postup krajského soudu nenapadl, v kasační stížnosti nevytýkal krajskému soudu způsob hodnocení tohoto v úvahu připadajícího důkazu. Jeho výtky nadále směřovala výhradně proti postupu celních orgánů. Nejvyšší správní soud se nemohl touto námitkou zabývat, neboť nesměřovala proti postupu krajského soudu. Nezbyvá než konstatovat, že krajský soud se s námitkou dostatečně vypořádal, neboť srozumitelně vysvětlil, proč považoval navrhovaný důkaz za nadbytečný.

[21] Nelze přihlídnout ani k námitce, že Celní úřad Praha 2 zastavil řízení o vyměření antidumpingového cla v případech obdobných projednávanému případu. Celní úřad Praha 2 zastavil předmětná řízení, neboť již uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření cla, resp. pro oznámení celního dluhu. V tom se významně odlišují od projednávané věci, kde celní úřad oznámil stěžovateli výši celního dluhu ještě před uplynutím prekluzivní lhůty. Celní úřad Praha 2 velmi stručně zmínil i skutkové okolnosti jím projednávaného případu. Podrobněji však nevysvětlil, proč považoval předložené důkazy, zejména tabulku od přepravce, za nedostatečné pro závěr, že zboží pochází z Číny, a nikoli z Koreje.

[22] Stěžovatel je přesvědčen, že pokud se korejské celní orgány dopustily chyby při vystavení osvědčení o původu zboží a uvedly nesprávný původ zboží, jednalo se o chybu, která znemožňuje při splnění dalších podmínek podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dodatečné zaúčtování cla.

[23] Celní kodex ve čl. 220 odst. 2 písm. b) stanoví několik kumulativních podmínek, které musí být splněny, aby nebylo provedeno dodatečné zaúčtování cla. Jednou z těchto podmínek je, že částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Mezi chybou na straně celních orgánů a nezaúčtováním cla tedy musí být vztah příčiny a následku. Předtím, než bylo možné přistoupit ke zkoumání toho, zda se korejské orgány dopustily chyby, bylo proto nezbytné vyřešit, zda mezi hypotetickou chybou korejských orgánů a nezaúčtováním cla existuje vztah příčinné souvislosti.

[24] V době vzniku celního dluhu se na zboží korejského původu neuplatňovalo preferenční sazební zacházení, neboť zde neexistovala žádná dvoustranná dohoda mezi Společenstvím a Korejskou republikou ani jednostranné preferenční opatření přijaté ze strany Společenství. Zboží označené jako korejské tedy bylo zbožím nepreferenčního původu ve smyslu čl. 22 a násl. celního kodexu. Celní kodex závazně nestanoví, že by nepreferenční původ zboží musel být prokázán předložením určitého dokladu, ale platí, že takovou povinnost mohou stanovit jiné celní předpisy (tj. i vnitrostátní předpisy) nebo jiné zvláštní právní předpisy Společenství (srov. čl. 26 odst. 1 celního kodexu). V době vzniku celního dluhu žádný právní předpis takovou povinnost nestanovil. Osvědčení o původu zboží nebylo pro prokázání původu zboží nezbytné.

[25] I pokud by se tedy korejské orgány při vystavení osvědčení o původu zboží dopustily chyby, nemohla mít tato chyba za následek nesprávné nezaúčtování cla, neboť

mezi hypotetickou chybou korejských orgánů a nesprávným nezaúčtováním cla chybí příčinná souvislost. Jinými slovy, osvědčení o původu zboží nebylo v projednávaném případě nezbytným dokladem pro propuštění zboží a pro stanovení cla v původní výši. Z ničeho rovněž nevyplývá, že celní orgány vycházely při propuštění zboží z předloženého osvědčení o původu zboží a nikoli pouze z údajů v celním prohlášení, které předložil stěžovatel. Proto nelze tvrdit, že dlužné clo nebylo zaúčtováno *následkem* chyby celních orgánů.

[26] Není důvodná ani námitka nesprávné citace nařízení Rady (ES) č. 1858/2005. Nelze přisvědčit námitce, že chybějící označení konkrétního ustanovení nařízení znemožnilo stěžovateli účinnou obranu ve věci. Nařízení Rady (ES) č. 1858/2005 není rozsáhlé. Obsahuje pouze tři krátké články. Prvním článkem se ukládá antidumpingové clo na uvedená ocelová lana a kabely, pocházející z určených států, mezi kterými je i Čínská lidová republika. Druhý článek určuje, kdy je zboží osvobozeno od antidumpingového cla, a třetí článek se zabývá platností a použitelností nařízení. Za těchto okolností nemohl postup celního úřadu ani žalovaného znemožnit stěžovateli účinnou obranu ve věci, neboť je zcela nepochybné, že clo bylo uloženo podle prvního článku nařízení Rady (ES) č. 1858/2005.

[27] Poslední stěžovatelovou námitkou je tvrzení, že celní orgány porušily řadu ustanovení celních předpisů, zejména pak zásadu zákonnosti a zásadu materiální pravdy, a také řadu procesních ustanovení, pokud jde o dokazování a formální náležitosti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se nemohl touto námitkou zabývat pro její obecnost. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Stížní body musí stěžovatel naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, čj. 1 Azs 9/2006 - 41, dostupné na www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Obecná námitka, že celní orgány porušily řadu ustanovení právních předpisů, proto není řádně uplatněným stížním bodem.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji zamítl.

[29] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. října 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu